

සීගිරි ගීවලින් නිරූපිත නිර්වචනාත්මක කවිත්වය

භාග්‍යා දිල්හානි මාබුලගේ

සභාය කලීකාවාරිය

සිංහල හා ජනසන්නිවේදන අධ්‍යයනාංශය

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය

bhagyadilhani1@gmail.com

සංක්ෂේපය

ක්‍රි. ව. 8, 9, 10 වැනි සියවස්වලට අයත් සීගිරි කුරුටු ගී මගින් අනුරාධපුර යුගයේ සමාජීය, ආර්ථික, දේශපාලන, ආගමික හා සංස්කෘතික යනාදී ක්ෂේත්‍ර නිරූපිත ය. සමාජයේ නොයෙක් තනතුරු හෙබවූවෝ සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණ බෙයන්දෙහි වූ ලලනා සිතුවම් හා සීගිරිය අවට පරිසරය පිළිබඳ තමන්හට දැනුණු හැඟීම් ඒ ආකාරයෙන්ම කැටපත් පවුරෙහි ලියා තැබූහ. එසේ ගී ලියූවෝ අතර රජවරුන්, කුමර කුමරියන්, සාමාන්‍ය ගැමි පුද්ගලයන්, බෞද්ධ භික්ෂූන්, නියම් ජෙට්, වෙද්දා, පසක් කැමි, වෙණද, ඇදුර, කමණ ආදීහු වෙත්. සීගිරි ගීවල සඳහන්ව ඇති පරිදි මොවුහු රුහුණ, උතුර වැනි දිවයිනේ නන් දෙසින් පැමිණියෝ වූහ. කැටපතෙහි අක්ෂර ලිවීම පහසු කාර්යයක් නොවේ. එසේම ඇත්තේද සුළු ඉඩ හසරකි. එසේ වතුළු තමන්ට හැඟුණු සිතුවිලි එලෙසින්ම ලියා තැබීමද කළ යුතු වේ. මෙකී සියලු කරුණු සලකා බලා සීගිරි කුරුටු ගී රචනා කළ කවියෝ මුක්තක නම් ප්‍රබන්ධ ක්‍රමය භාවිත කොට තම සිතුවිලි පර්වතයෙහි ලිවීමට සිතූහ. මෙම කාව්‍ය විශේෂය පැරණි කාව්‍ය විචාරකයන් දැන සිටියා වූ විශිෂ්ට කාව්‍ය බන්ධන ක්‍රමයකි. මේ පිළිබඳ අල්ප වූ සඳහනක් සියබස්ලකරෙහි දක්නට ලැබේ (ලොකුබණ්ඩාර, 2009: 13 පිටුව). එසේ විරචිත සීගිරි ගීවලින් නිරූපණය වන නිර්වචනාත්මක කවිත්වය කෙබඳු දැයි යන්න මෙම ලිපියේ පර්යේෂණ ගැටලුව අතර සීගිරි ගීවලින් එම නිර්වචනාත්මක කවිත්වය නිරූපණය වන ආකාරය නිරීක්ෂණ කිරීම මෙම පර්යේෂණ ලිපියේ අරමුණ විය.

මූලාශ්‍ර පද: සීගිරි ගී, නිර්වචනාත්මක කවිත්වය, කවියා, සංස්කෘත කාව්‍ය ශාස්ත්‍රය

1. ප්‍රවේශය

කුවේරයාගේ ආලකමන්දාවට සම කරන්නා වූ සීගිරියෙහි නිර්මාතෘවරයා වූ පළමු කාශ්‍යප රජු සංස්කෘත සාහිත්‍යයෙහි සඳහන් ආලකමන්දාවේ කුවේරයා මෙන් සීගිරියෙහි ජීවත් වූ බව බොහෝ සාහිත්‍යික හා පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක මගින් තහවුරු වේ. 1964 වසරේදී විල්පත්තුවේ මරදන් මඩුව අසල කිඹිරිවැවෙන් සොයාගනු ලැබූ සෙල්ලිපියෙහි මෙම රජු හඳුන්වා ඇත්තේ “කසබල අලකපය” හෙවත් “කාශ්‍යප අලකපති” යනුවෙනි (ලොකුබණ්ඩාර, 2009: 29 පිටුව). එසේම “දැකුම් කටයුතු සිත් කලු රජ ගෙයක් දෙවෙනි අලවීමදාවක් සේ කොට වෙසමුණු මහ රජහු සෙයින් එහි විසිය (බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය, 2012: 181 පිටුව) යන මහාවංශ සඳහනෙන්ද උක්ත කාරණය වඩා තහවුරු වෙයි.

සීගිරි ලලනා සිතුවමින්ද, සිතුවම් දැක ඊට පෙම් බැඳගත්තා වූ සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණිවුන්ගේ නොයෙක් වර්ණනා සහිත ගීවලින් යුත් කැටපත් පවුර නිසාද, ශත වර්ෂ ගණනාවක් පැරණි යැයි සැලකෙන අතීත රජ දරුවකුගේ පෞඪ වූ බලකොටුවක නටඹුන් නිසාද සීගිරිය අදටත් සකල ලෝකවාසීන්ගේ නොමඳ අවධානයට පාත්‍ර වෙයි.

ප්‍රකාපවත්ව වැදහෙත් සිංහයකුගේ ඉරියව්වක් සහිතව නිර්මාණය කර ඇති සීගිරිය හෙවත් සීගිරිය දැකුමෙන් අතීත ජනතාව පමණක් නොව නූතනයේ පුරාවිද්‍යාඥයන් පවා විස්මිත වූ බව සීගිරිය පිළිබඳ පර්යේෂණ කළ එච්. සී. පී. බෙල් මහතා 1898දී ප්‍රකාශ කර ඇත. ක්‍රි. ව. 1894දී ඒ මහතා විසින් පළමු වරට සීගිරි ගී සොයා ගනු ලැබූ අතර එසේ සොයා ගත් ගීවලින් කොටසක් සෙන්ටර් පරණවිතාන මහතා විසින් 1928දී රාජකීය ආසියාතික සංගමයේ ලංකාශාඛාවේ සඟරාව මගින් ප්‍රකාශයට පත් කරන ලදී (සන්නස්ගල, 1964: 52 පිටුව).

සීගිරි කැටපත් පවුරේ ඇති මුළු ගී සංඛ්‍යාව 685කි. (සන්නස්ගල, 1964: 52 පිටුව). එම ගී සඳහා පාදක වූ සීගිරි ලලනා සිතුවම් අතුරින් සිතුවම් 22ක් පමණ වර්තමානය වන විට ශේෂ වී ඇති අතර අතීතයෙහි බෙයන්දෙහි සිතුවම් 500ක් පමණ තිබූ බව ක්‍රි.ව. 8 වැනි සියවසේදී පමණ රචිත සීගිරි කුරුටු ගීයක සඳහන්ය.

(44) (1) නොහිඳ කසුන්ගිරිරද් අප සිරිලක්

සීගිරි පසු

පන්සිය අග්නන් සග යන්නා කෙලෙපසු

එඩිරුපු දළ් බිඤ්ඤ(ය්) අ(ත)ලෙ

නැගැ (2) බෙයද් ආ හිසු

වහසින් (ත)ම මිලියෙන් ඇස

කලෙ සි(ට) අග්නන්ම දසු

කි(ත්) ස(බෙ)ඛායා බද් සතර්පද යි

(මුදියන්සේ, 1963: 55 පිටුව).

මිනිස් ශරීර ප්‍රමාණයට වඩා කුඩා, ඉඟටියෙන් ඉහළ නග්න (ඇතැම් සිතුවමක උඩු කය දුහුල් වස්ත්‍රයකින් ආවරණිතය.) ලාලිතයෙන් යුත් කාන්තා රූපවල වර්ණ සංකලනය මගින් ඒවායෙහි ත්‍රිමාණ බව මැනවින් පිළිබිඹු කිරීමට සිතුවම්කරුවා සමත් වී ඇත. සන්ධ්‍යා වලා අතුරින් පෙනෙන මෙම සීගිරි ලලනාවන්ගේ රූප සෞන්දර්ය, සීගිරියෙහි ප්‍රකාපවත් බව, එමගින් නිරූපිත කාශ්‍යප රජුගේ විභූතිය මෙන්ම සීගිරිය අවට පරිසරය පාදක කර ගනිමින් සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණිවුන් විසින් රචනා කරන ලද සීගිරි කුරුටු ගීවලින් හා හමු වී ඇති පුරාවිද්‍යාත්මක සාධක මත පදනම්ව විචාරකයෝ රාශියක් මෙම කාන්තාවන් පිළිබඳ විවිධ මත පළ කරති. ඒ පිළිබඳ ප්‍රථමයෙන් මතයක් පළ කර ඇති එච්. සී. පී. බෙල් මහතා පවසන්නේ මෙම ලලනාවන් සීගිරියට ආසන්නයේ පිහිටි පිදුරංගල වෙහෙර වැදීම පිණිස ගමනේ යෙදෙන කාශ්‍යප රජුගේ අන්තඃපුර බිසෝවරුන් වන බවයි.

බෙයන්දෙහි උඩුකය කාන්තා සිතුවම් පමණක් නිරූපණය වන බැවින්ද, එම සිතුවම්හි පසුබිම වලාකුළු සහිතව නිර්මාණය වී ඇති බැවින්ද මොවුන් කාශ්‍යපගේ අන්තඃපුර බිසෝවරුන් නොව දිව්‍ය අප්සරාවන් ස්වකීය සේවිකාවන් සමග සීගිරි ගල මුදුනට පැමිණ මල් වැසි වස්සවන බව ආචාර්ය ආනන්ද කුමාරස්වාමී පවසයි. පූජාවක් සඳහා යන වරගනෝය (වින්සන්ට් ස්මිත්), කෙලොසයෙහි විජ්ජුලනාවෝ සහ මේඝලනාවෝය (සෙන්ටර් පරණවිතාන), කසුප් නිරිඳාගේ වියොවින් වැලපෙන බිසෝවරුය (නන්දදේව විජේසේකර), දිය කෙළියට යන බිසෝවරුය (මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ) යනු විද්වතුන් කිහිප දෙනෙකු විසින් පළ කරනු ලැබ ඇති මත කිහිපයකි.

වස්තු විෂයයට පාදක වූ සාධක අතර බොහෝ දෙනා සිගිරි ලලනාවන් පිළිබඳ කාව්‍ය ප්‍රබන්ධ කිරීමට උත්සහ ගෙන ඇති බව පැහැදිලි වේ. එම කාව්‍ය බන්ධනවලදී අනුරාධපුර යුගයේ බෙහෙවින් ප්‍රචලිතව තිබුණා යැයි සැලකෙන ගී කාව්‍ය ආකෘතිය සිගිරි ගී කාව්‍යවලින්ද දක්නට ලැබෙන අතර එසේ රචනා කළ ගී විරිත් අතරෙහි බොහෝ දෙනා විසින් අනුගමන කරන ලද ගී විරිත වූයේ යාගී නම් විරිතයි. ඒ හැරුණු කොට කවි ගී, ඳුවග ගී, යොන් ගී, බමර ගී, උමතු ගී, කාරිකා ගී, කඳ, යොන් මන්වැල, වසන්, මිණිමල්, සදොල් කෙළි, පෙදෙ, සමුදුරු ගොස්, නරගරග, වියන්, කුසුම් සිරිගර, දිගෝ විලි, දිගහුරු, ගජකැමි වැනි විරිත්වලින් ලියන ලද කාව්‍ය හමු වන අතර එහි ඇතැම් කවියක දැක්වෙන විරිත් අප්‍රකට කාව්‍ය බන්ධන ක්‍රම වේ (අමරවංශ හිමි, 2000: 173 පිටුව).

සිතුවම් වනාහි නිහඬ කාව්‍යයකි. කිසියම් වූ වස්තු විෂයයක් පාදක කර ගනිමින් නිර්මාණය වන සිතුවම් කලාවේ වාග් මාලාව නම් රේඛා හා වර්ණයි. ඒ අනුව විවිධ ඉරියව් දක්වමින් සිටින ලාලිතයෙන් සපිරි සුරූපී සිගිරි ලලනාවන්ගේ සිතුවම් දුටු කවියා ඒවා වස්තු විෂයය කොට ගනිමින් අලංකාර වාග් චිත්‍රයක් නිර්මාණය කරයි. එසේ සිදු කළ කුරුටු ගී නිර්මාණවලින් පිළිබිඹු වන කවියාගේ නිර්ව්‍යාජ කවිත්වය ප්‍රධාන වශයෙන් සිගිරි කවියාගේ භාෂාව, කාව්‍යෝක්ති භාවිතය, පරිකල්පනය හා බහුග්‍රැහිභාවය වැනි සාධක ඔස්සේ නිරීක්ෂණයට ලක් විය.

එකී සාධක මගින් යථෝක්ත ගැටලුව නිරාකරණ කරනු පිණිස ගුණාත්මක දත්ත විශ්ලේෂණ ක්‍රමවේද ඔස්සේ ප්‍රාථමික මූලාශ්‍රය ලෙස සිගිරි ගී සහ ද්විතීයික මූලාශ්‍රය ලෙස සිගිරි ගී පිළිබඳ ලියැවී ඇති ශාස්ත්‍රීය ලේඛන, පුවත්පත් වාර්තා යනාදිය භාවිත කෙරිණි.

2. සාකච්ඡාව හා සොයා ගැනීම්

අනුරාධපුර යුගයට අයත් සිගිරි ගී, එම යුගයේදීම රචනා වූ සියබස්ලකර නම් කාව්‍ය ග්‍රන්ථයක් සමග සන්සන්දනය කිරීමේදී සිගිරි කවියාගේ ස්වාධීනත්වය මූලික වශයෙන් ප්‍රත්‍යක්ෂ වේ. සංස්කෘත කාව්‍යාදර්ශයට සැපයූ අනුවාදයක් වන සියබස්ලකරයෙහි මූලික අභිලාෂය ලෝකිකත්වය ඉක්මවා ලෝකෝත්තර සම්පත්තියට මුල් තැන දීමය. නමුදු සිගිරි කවියාගේ වස්තු විෂයය මූලික වශයෙන් ලෝකික කරුණු කාරණා කෙරෙහි කේන්ද්‍රගත වෙයි. ඔහු සිය අවධානය ප්‍රේමය, විරහව, ස්වභාව සෞන්දර්යය කෙරෙහි යොමු කරමින් විටින් විට ලෝකෝත්තර සැපත පිළිබඳව තම නිර්මාණ මගින් හෙළි කරයි. සිගිරි ගී ලියැවුණු කාලයට පසුව සියබස්ලකර රචනා වුවද, සිගිරි කවියාගේ කාව්‍ය ලක්ෂණවලට වඩා හාත්පසින් වෙනස් වූ ලක්ෂණ ඉන් නිරූපිතය. සංස්කෘත කවි සමයට අදාළ කවි සංකල්පනා සිගිරි කවියා ඇතැම් විට අනුගමන කර තිබුණද, ඒ සෑම තැනකදීම තමන්ට අනන්‍ය වූ ලක්ෂණයක් ඉස්මතු කිරීමට ඔහු සමත් වී ඇත. පොළොන්නරු යුගයේදී රචනා වූ මුවදෙව්දාවක, සසදාවත වැනි ගී කාව්‍ය කෘතීන්හි දැක්වෙන සංස්කෘත කවි සමයට ගැති වූ ස්වභාවය සිගිරි කවියෙන් පිළිබිඹු නොවෙයි. දඹදෙණි යුගයේ රචනා වූ විශිෂ්ට ගී කාව්‍ය වන කවිසිළුමිණෙහිද අහඹු ලෙස සිදු වූ සමානතා කිහිපයක් තිබුණද, ස්වකීය කාව්‍ය අනන්‍යතාව සෘජුව නිරූපණ කරන්නා වූ කවීන් අතර සිගිරි කවියා ප්‍රමුඛ වන බව ඉඳුරා කිව හැකිය.

සංස්කෘත වහරෙහි තිබෙන සාටෝප බස් වහරෙන් වියුක්ත වූ සිගිරි කවියා නිරන්තරයෙන් උත්සහ කර ඇත්තේ තත්කාලීන සාමාන්‍ය ජන ව්‍යවහාරයේ සුලබව පවතින භාෂණ ව්‍යවහාරයම තම නිර්මාණය සඳහා යොදා ගැනීමටයි. ඉඳ හිට ගතානුගතික උපමා රූපක යොදා ගත්තද, බහුල වශයෙන් ඒදිනෙදා ජීවිතයේදී අනුදත් වස්තූන් උපමා ලෙස යොදා ගත් අවස්ථා එමටය. බොහෝ අවස්ථාවලදී බහුතරයක් දෙනාගේ ප්‍රධාන ජීවනෝපාය වන කෘෂිකර්මාන්තය පදනම් කරගත් අවස්ථා හා ශුෂ්ක දේශගුණයක් සහිත සිගිරි ප්‍රදේශයේ ස්වභාව

සෞන්දර්යය මගින් නිරූපණය වන සීගිරි ලලනා රූ සිරිය මගින් හෙළි වන්නේ සීගිරි කවියාගේම නිර්ව්‍යාජ කාව්‍ය වින්තාවයි.

550. බොයි පැවිඳ්දා ලී (මී).

(ගිය) දු රිසි වන් (දැ)කැ (අ)ද

මිණිමුසි සන්දග කදබෙ

විසබ අප කදනා තොප ගුණබර පවිරසි පුනා (මුදියන්සේ, 1963: 132 පිටුව).

බොයි නමැති පැවිඳ්දා සීගිරිය නැරඹීමට ගොස් ඇත්තේ බක් මී ගස්වල මල් පිපෙන සමයකදීය. කහ පැහැයෙන් දිදුලන්නා වූ මලින් පිරි බක් මී ගස් දැක ආස්වාදයට පත් වූ කවියා සීගිරියෙහි කහ පැහැති ළඳුන් දැක ආස්වාදයෙන් ඉපිලී යයි. පර්වත මස්තකයේ රැඳී සිටින්නා වූ එම රූබර ළඳුන් විසින් සිය ස්වාමියාහට දක්වනු ලබන අවංක ආදරය හා මහත් වූ ගුණ සම්භාරය දැක නැවත නැවතත් සීගිරිය තමන්ව එහි කැඳවන බව කවියා පවසයි. බක් මී ගස්වල මල් පිපෙනුයේ එක්තරා කාලයකදීය. බක් මී මල් දැක ගැනීමේ අභිලාෂයෙන් යුක්ත තැනැත්තාට මල් පිපෙන කාලය පැමිණෙන තෙක් බලා සිටීමට සිදු වන අතර ටික කලකින් පරව යන මල් සැමදා දර්ශනය කොට ආස්වාදයක් ලැබිය නොහැකිය. නමුදු බක් මී මලෙහි පැහැයෙන් යුත් සීගිරි ළඳුන් සැමදා තම ස්වාමියා වෙනුවෙන් සීගිරියෙහි රැඳී සිටියි. බක් මී මල් නොමැති කාලයකදී වුව සීගිරියට ගියහොත් මල් දැකුමෙන් ලබන්නා වූ ආස්වාදයට වඩා ආස්වාදයක් ඔවුන්ගෙන් ලැබිය හැකිය. ගුණ සමුදාය හා ආදරය යන කරුණු නිසා තමන්ව නැවත සීගිරිය වෙත කැඳවන්නේ යැයි පැවසුවද, සැබවින්ම ඊට හේතු වූ කාරණය වූයේ සීගිරි ළඳුන්ගේ රූප සෞන්දර්යයි.

605. (1) කොණොතල්මි ලීමි

වස(යු) යෙහෙ යෙති දු ජන්නසුන්

ලස යි දක්කුප්

ඉතණ හිරි කුම්බුර්වැවින්

(2) සෙයින් එ යෙන්නසු සෙ (මුදියන්සේ, 1963: 141 පිටුව).

නැණවතුන්ගේ අවවාද නොතකා ස්ත්‍රීන්ගේ සමාගමය වෙත යොමුවන්නන්හට කළ උපහාසයකි. එය සමාන කර ඇත්තේ වැව් හා කුඹුරුවලින් මතු වන වල් පැළෑටි වලටය. මෙහි වැව් හා කුඹුරු නම් කාන්තාවෝය. ඒවායෙන් මතු වන වල් පැළෑටි නම් එම කාන්තාවන් කෙරෙන් වරින් වර ඉස්මතු වන දුර්ගුණයන්ය. මෙකී කාන්තාවන් තමන් වෙත එළැඹෙන පිරිමින්හට ‘සතුටින් වෙසෙත්වා’ යැයි ගුහාශිංසන පළ කළද, ඔවුන්ගේ යටි සිතෙහි වෙනෙකකි. බැලූ බැල්මට සුන්දරව පෙනෙන කාන්තාවන්ගේ දුර්ගුණ මතුවන්නේ වැව් හා කුඹුරුවල එකවර වල් පැළෑටි මතු වන්නාක් මෙනි. මේ පිළිබඳ දන්නා වූ ඥානවන්තයන් ස්ත්‍රීන්ගේ සමාගමයට නොයන්න යැයි පැවසුවද ඉන් එලක් නැත. බාහිර රූපයට වහ වැටෙන්නෝ ඔවුන්ගේ සමාගමයට වැටී එකවර මතු වන දුර්ගුණ හමුවේ රැවටීමට ලක් වෙති. ගොවිතැන ජීවනෝපාය කර ගත් පුද්ගලයාහට වැව් හා කුඹුරු ඉතා සමීපය. එබැවින් තම සිතෙහි හටගත් සිතුවිල්ල තමන් දැක පුරුදු දේ ඇසුරෙන් නිරූපණය කිරීමට කවියා ගත් උත්සහය සාර්ථකය.

103. කොමුල් අමඬිලෙඬි ලින සි

එ බොන්ද මියුර් යහ බැසි

එ කපල්දල වන් දිගැසි

මන ජල්(ව)යි (සිත්) නො මුසි (මුදියන්සේ, 1963: 64 පිටුව).

අධික වියළි කාලගුණයකින් හෙබි අනුරාධපුරය වැනි ප්‍රදේශවල කොමඬු බහුලව දක්නට පලතුරකි. එසේම අදට වඩා අතීතයේදී මෙම ප්‍රදේශවල තිබූ හේන් ගොවිතැන්වල පිපිඤ්ඤා, කැකිරි, කොමඬු වැනි දැ වගා කර

තිබෙන්නට ඇත. සීගිරි කන්ද නගින විට දැඩි හිරු රශ්මියෙන් පීඩා විඳි රසිකයන් දාහය දුරලනු වස් කොමඬු අනුභව කරමින් යන්නට ඇතැයි නිගමනය කළ හැකිය. එවැනි මොහොතක කොමඬු මද අමානය හා සමානව රස විඳි මෙම කවියාට බෙයන්දෙහි ලලනා සිතුවම්වල වූ සිනාකැන් දක්නා කල්හි තමන් අනුභව කළ කොමඬු මදයෙහි ප්‍රණීත බව හා කොමඬු ගෙඩියෙහි ස්වරූපය මතකට නැඟී ඇත. මෙම කාන්තාවන්ගේ සිනාව කොමඬු ගෙඩියක බීජ පෙළකට සම කිරීමෙන් ඇයගේ දත් දෙපෙළෙහි සුන්දර බව ප්‍රකාශ වෙයි. ඇයගේ වදන් කොමඬු මදය මෙන් මිහිරිය. මනා හැඩයෙන් යුක්ත දිගු දෑස කොමඬු පළවක හැඩයෙන් යුක්තය. එබඳු රූපශ්‍රීයෙන් යුක්ත වූ ඇය කෙරෙන් සිය දෙනෙත් මුදවා ගැනීමට කවියාට නොහැකි වූ සැටියකි. සැබවින්ම සීගිරි ළඳුන් දර්ශනය කළ විගස කන්ද නැඟීමේදී ඔහුට ඇති වූ වෙහෙස ක්ෂණයෙන් නොමැතිව ගිය බව මින් ගම්‍යමානය.

සාම්ප්‍රදායික උපමා රූපක කෙරෙහි ගැති නොවූ සීගිරි කවියාගේ නිර්ව්‍යාජ කවි ශක්තිය මින් ප්‍රකට කෙරේ. කාන්තා රූපය වර්ණනා කිරීමේදී සංස්කෘතයේ තරම් අලංකාර යෙදුම් අන් කිසි තැන්හි නොමැති බව අවිවාදයට කරුණකි. එසේ වතුදු එම හර බර යෙදුම්වලට වඩා සිය කතට හා ඇසට හුරු පුරුදු අංග කාව්‍ය ප්‍රබන්ධනය සඳහා යොදා ගැනීම මගින් සියලු දෙනාට රස විඳිය හැකි මට්ටමේ කවියක් පබැඳීම මොහුගේ අභිලාෂය වන්නට ඇත.

334. (1)ස්වස්ති අග්බොය්මි ලීම්

නිල් ක(ට) රොළ මලෙකැ ඇවුණු

වැටකොළ මල සෙය්

(2)සැන්දැ ගැ සිහි වෙන්නෙය්

මහනෙල්වන (හ)ය් රන්වන හුන් (මුදියන්සේ, 1963: 99 පිටුව).

මහනෙල් වන් තැනැත්තිය සමග සිටි රන්වන් තැනැත්තිය දුටු මෙම අග්බො නමැත්තාට නිල් පැහැ කටරොළ මලක ඇමිණි වැටකොළ මලක් මෙම සන්ධ්‍යාවෙහි සිහියට නැඟුණු බව පවසයි. කවි සමයෙහිදී නිල් පැහැය හා රන්වන් පැහැය දැක්වීම සඳහා යොදා ගත් මහනෙල්මල්, කනීල් ලතා වැනි සාම්ප්‍රදායික උපමාවන්ට සීමා නොවූ සීගිරි කවියා නිල් පැහැ වතින් හා රන් වන් පැහැ වතින් යුක්ත කාන්තාවන් සමාන කරනුයේ කටරොළ මලක් සමග ඇති වැටකොළ මලකටය. තම ගැමි පරිසරයෙහිදී සුලබව දක්නා ලදුව පුෂ්පයන් දෙකක්ම මෙහිදී යොදා ගැනීමෙන් අපූර්වත්වය ජනිත වූයේ යැයි පැවසිය හැකිය. නිර්ව්‍යාජත්වය නම් එයයි. කවියා අන් අයකුගේ අලංකාර යෙදුම්වලට සීමා නොවී ස්වාධීනව කටයුතු කිරීම මෙහිලා අගය කළ යුතුම වේ.

472. (1)(ම)හින්ද් කී ගී

තො ලබන්නෙ බසක් ගි(ය) බඤ්ඞි

හො සෙර සෙ සිව්

ම යන් යන් අය්හ නො වී ද

බ(ලම්)න්-(2)න් සොවින් හිඤ්ඞා (මුදියන්සේ, 1963: 120 පිටුව).

ඇතැම් සීගිරි කවියකින් තම විත්ත සන්තානයෙහි පවතින නොයෙක් සිතුවිලි ගෙනහැර පැමට කවියා ගත් උත්සාහයන්ද දිස් වේ. එසේ ශෝකයෙන් පීඩිතව සිටි තැනැත්තකු සීගිරි ළඳුන්ගේ දර්ශනයෙන් සිය සිත සනසා ගත් ආකාරයක් උක්ත නිර්මාණයෙන් නිරූපිතය. සීගිරි ළඳකගෙන් ඇයගේ කැමැත්ත විමසා සිටි කල්හි කිසිවක් නොපවසා සිට මෙම පුද්ගලයා නික්ම යන කල්හි ශෝකයෙන් බලා සිට සිනාසුණා යැයි පැවසීම මගින් ඇයගේ සිතෙහි මොහු කෙරෙහි හැඟීමක් පැවතුණද, කිසියම් කාරණයක් නිසා එය පැවසීමට මැලි වූ සෙයක් පෙන්නුම් කෙරේ. හේතුව කාශ්‍යප රජු විය හැකිය. අන්ත:පුරයේ කාන්තාවක වූ හෙයින් තමන්ට අන් පුරුෂයන්ට පෙම් කිරීම අකැපය. එනමුදු ශෝකයෙන් සිටි තමන්හට ඔහු විසින් ලියන ලද කවිය සන්තෝෂයක් වූ බව ප්‍රකාශිතය.

ඇතැම් විට මෙවැනි සිදුවීමක් කවියාහට සැබෑ ජීවිතයේදී සිදුව තිබෙන්නට ඇතැයිද උපකල්පනය කළ හැකිය. කිසියම් කාරණයක් නිසා තමන් ප්‍රතික්ෂේප කරන කාන්තාවගේ යටි සිතෙහි ඔහු කෙරෙහි පවතින්නා වූ සැබෑ හැඟීමට බාධා පැමිණ ඇති බැවින් කවියා ශෝකයෙන් පසු වුවාද විය හැකිය. කවියාගේ සිතෙහි ඇති වූ නිර්ව්‍යාජ සිතුවිලි මෙලෙස ලියා දැක් වූ සැටියකි.

342. (1)අයුත් (බෙ)යන්ද්හි යෙන්

බ(ලය් ර)ත්වන් රිසි සෙය්

(2)ගියහු නවතා බැලියු ජු

යෙන්නො නැත්තන් විළි ජැහැ (මුදියන්සේ, 1963: 150 පිටුව).

යා ගී විරතෙන් ක්‍රි.ව. 9 වැනි සියවසේදී පමණ රචනා කරන ලදැයි සැලකෙන උක්ත කවියට අනුව මොවුන් සිගිරියට යන්නේ එහි සිටින ළඳුන් තමන්හට විවාහ කර ගැනීමට සුදුසු දැයි බැලීමටය. කෙසේ නමුත් ළඳුන් සිරි නැරඹුවෝ සියල්ල සිස් අතින්ම නැවත යන්නෝය. එයට හේතු ලෙස මෙම කාන්තාවන් හිරි ඔතස් නොමැති ලෙස හැසිරීම දක්වාලයි. පැමිණෙන සියල්ලන් මොවුන් දෙස බලන කල්හි ඇය ලැජ්ජාවෙන් මුහුණ සඟවා ගනු වෙනුවට ඔවුන් දෙස නොසෙල්වී බලා සිටින්නීය. මෙය ඇය පාවා ගැනීමට පැමිණිවුන්හට තොරිසි වූ සෙයකි. සාමාන්‍ය ව්‍යවහාරයේ පවතින මනාලියක බලන්නට යන්නේය යන වහර කවිය සඳහා යොදා ගෙන තිබීම විශේෂත්වයකි. සාම්ප්‍රදායිකව පවතින මෙකී වාරිත්‍රයේදී බලන්නට යන මනාලිය පැමිණිවුන් හමුවේ ලැජ්ජාශීලිව හැසිරෙයි. එම හැසිරීම හමුවේ ඇය හිරි ඔතස් සහිත අයකු ලෙස මනාල පාර්ශ්වයේ පිළිගැනීමට පාත්‍ර වේ. එබඳු හැසිරීමක් අපේක්ෂාවෙන් සිගිරි ළඳුන් බැලීමට පැමිණි ආගන්තුකයන්ගේ සිතැඟි බිඳ වැටුණු බව උක්ත කවියෙන් ප්‍රකාශිතය. තත්කාලීන සමාජයේ පැවති සිරිත් විරිත් සිය නිර්මාණය කෙරෙහි යොදා ගැනීම මෙහිලා අගය කළ යුතුම වේ.

360. ස්වස්ති

තී සලම් ලබු කර සිටි (මෙ)හි

අබුයු-(2)-නි (ගලැ)

(වන නිවැ)සි වල්මී තී යහ කො(ට) මම් ඇ ගත්මි (මුදියන්සේ, 1963: 104 පිටුව).

බෙයන්දෙහි සිතුවම් දුටු කවියා පවසනුයේ මෙම කාන්තාවන් මී පැණි මෙන් මිහිරි වන බවයි. එම සිතුවිල්ල ඔහුට පහළ වන්නට ඇත්තේ සිගිරිය අවට පරිසර ස්වභාවයෙන්ම යැයි හැඟේ. පාරිසරික සාධක නිසා බඹරුන් අධික වශයෙන් සිගිරිය හා ඒ අවට ප්‍රදේශයෙහි වද බැඳ ඇත. මෙහිසා වත්මනේදී පවා සිගිරිය අවට පරිසරය නැරඹීමේදී මෙන්ම සිගිරි කන්ද තරණය කරන විට බඹර වද බහුල ස්ථානවලදී නිශ්ශබ්දව ගමන් කළ යුතුය. උක්ත කවියට අනුව එකලද සිගිරිය බඹරුන්ගේ වාස භවනක් ලෙස පවතින්නට ඇතැයි සිතිය හැකිය. බඹර වද දැකීමෙන් වල් මී පැණිවල රසය සිහියට නැඟුණු කවියාට පසුව සිගිරි ළඳුන්ගේ දර්ශනය නෙතට රසඳුනක් වූ බැවින් ඔවුන් මී පැණි මෙන් මිහිරි බව ප්‍රකාශ කර සිටී. එසේම මී පැණි පැහැයෙන් රත්වත් පැහැතිය. සිගිරි ළඳුන්ගෙන් ඇතැමකුද කහ පැහැයෙන් යුක්තය. එනිසාම මෙම සමානතාව ප්‍රකාශ කළාද විය හැකිය. කෙසේ වුවද ගැමි සමාජයෙන් ලැබූ සුලබ අද්දැකීම් නිර්මාණයට පාදක කර ගැනීම කවියාගේ ස්වාධීනතාව ප්‍රකට කරන බව මෙමගින් පැහැදිලිය.

357. (1)සඟ්බතිමී ගී

බැලුමො රිසිසෙයි බෙයන්ද්හි

මේ හිරියැත්ත

දකුත් මෙ තොස් දි නැමි එ අතින් මල්දමක් ගත්තී

(2)එත සි අමඩි ලෙඩි වුන තම්තොල් වුනා

රසන් ගැළූ හුණ බඳුස වන උඩ්වටු තනා

ජනා මන ගන්නා මත ගල ගැනූ හුනා

මෙතෙක් මෙ අත්තමිනා වීයි රන්වනා

(ස්වස්ති) (මුදියන්සේ, 1963: 103 පිටුව).

බෙයන්දෙහි සිටිනා වූ මෙම ලජ්ජාශීලී ළඳුන් අතින් ගත් මල්දමින් පැමිණිවුන් පිළිගන්නට තැන් දරන්නී ඔවුන් දෙසට නැඹුරු වූවාය. එහිදී තමන් වෙත සමීප වූ මෙම ස්ත්‍රීන්ගේ රූපශ්‍රීය ආසන්නයෙන්ම දුටු බැවින් නරඹන්නෝ අතිශය ප්‍රීතියට පත් වූහ. තමන් ආසන්නයට පැමිණි මෙම ළඳුන්ගේ දත් දෙපෙළ කැකිරි එලයෙහි බීජ මෙන්ය. දෙතොල තඹ පැහැතිය යනුවෙන් දැක්වීම කැකිරි එලයේ පැහැය නිසා ඇති වූ සංකල්පයකැයි හැඟේ. උඩුකුරුව සිටියා වූ පයෝධරයන්ද දර්ශනය කවියා ස්වාභාවික පරිසරයෙන් උකහා ගත් උපමාද භාවිත කරමින් මෙහිදී ශාංචාරය දැනවීමට උත්සහ ගෙන ඇත.

577. ස්වස්ති

කුමට ගියෙ වී ද මත ගොසින්

දී ගී ඊ (සි සෙය්)

බැ (ලී වී) මෙහි හිඤ් මුන් (තය්)

බැලීම් අතැ මල් ගත් (තෙන්) (මුදියන්සේ, 1963: 136 පිටුව).

ඇතැම් සීගිරි කුරුටු ගී නිර්මාණය වී සංවාදයක ස්වරූපයකිනි. උක්ත කවිය නිර්මාණය වී ඇත්තේ දෙදෙනකු අතර ඇති වන සංවාදයක් ආකාරයෙනි. කන්දෙන් පහළ මෙතරම් සුරුචී කාන්තාවන් සිටියදී කඳු මුදුනට ගොස් එහි සිටින කාන්තාවන් දෙස ගියකුක් ලබා දී පැමිණ දැන් කුමට මොවුන් දෙසක් බලන්නේ දැයි එක් අයකු අනෙකාගෙන් ප්‍රශ්න කරයි. එහිදී අතැ මල් තිබෙන බැවින් මොවුන් දෙස බැලූ බව අනෙකා තමන් සාධාරණීකරණ කරයි. සීගිරි ලලනාවෝද මල් අතැතිව සිටින්නෝය. මොවුන්ද එසේය. මල් අතැ දරා සිටින්නේ තමන්හට ලැබෙන ප්‍රේමාරාධනා පිළිගන්නටය. එබැවින් දෙපාර්ශ්වය දෙසම බැලීම වරදක් දැයි එහිදී පිළිතුරු දෙන පුද්ගලයා අනෙකාගෙන් ප්‍රශ්න කරයි. මෙහි සංවාදකරුවන් දෙදෙනා අතර ඊර්ෂ්‍යා සහගත හැඟුම් හට ගෙන තිබේ.

සීගිරි කන්ද නැග පහළට පැමිණි පුද්ගලයා පහළ මල් අතින් ගෙන සිටි රූමත් ළඳුන් දෙසද බැලුම් හෙළා ඇත. එතෙක් අන් පුරුෂයා කෙරෙහි අවධානය යොමු කර සිටි එම රූමත් ළඳුන් කඳු මුදුනේ සිට පැමිණි පුරුෂයා කෙරෙහි පසුව අවධානය යොමු කර ඇත. ඔවුන්ගේ සැලකිල්ල නැවත තමන්හට යොමු කරවා ගැනීමේ අභිලාෂයෙන් කඳු මුදුනේ සිට පැමිණි පුද්ගලයා වපල පුද්ගලයෙකැයි ඒත්තු ගැන්වීමට කවියා උත්සහ කර ඇතැයි සිතේ. කවියා මෙහිදී තම විත්ත සන්තානයේ ඇති වූ නිර්ව්‍යාජ සිතුවිලි පැකිළීමකින් තොරව ඉදිරිපත් කරනුයේ කෙටි කාව්‍ය ආකෘතිය අභිභවා නොයන ලෙසය.

69. මෙසා තොප බඳුහු

කියවුහ සිතන්නා සෙ

ඔක(ඩ)නා සියලග් ලොමුදහ

ගැනවී සිහිගි(රි) (මුදියන්සේ, 1963: 59 පිටුව).

ගී විරිතට අනුව විරචිත උක්ත කවිය ක්‍රි.ව. 9 වැනි සියවසේ අග භාගයට හෝ ක්‍රි.ව. 10 වැනි සියවසේ මුල භාගයට අයත් වන්නේ යැයි උපකල්පන කර තිබේ. සීගිරි ගී කාව්‍ය පුරා දක්නට ලැබෙන සිතට නැඟුණු සිතුවිලි ඒ ආකාරයෙන්ම පැකිළීමකින් තොරව ඉදිරිපත් කිරීමේ හැකියාව මෙම කවිය මගින්ද ගම්‍යමානය. සීගිරි කන්ද ඉහළට තරණ කරන විට අවට සුළගේ වේගය මදක් වේගවත්ය. එය ශරීරය ලොමු දැහැ ගැන්වීමට හේතුකාරක

වේ. සීගිරි කන්ද තරණය කළ කවියාගේ රෝමෝද්ගමනය සිදු වී ඇත්තේ මෙම රූමත් ළඳුන් දුටු නිසාය. ඔවුන්ගේ ශරීර ස්වභාවය දුටු විට කවියාගේ සිතෙහි ශාංගාරාත්මක හැඟුම් ඇති වෙයි. ඔවුන් කෙරෙහි ඇල්මක් හට ගනී. කෙසේ හෝ තම සිතුවිලි ප්‍රකාශ කරන්නට සිතූ කවියා නිර්භයව තම ලාලසාව කවියෙන් ඉදිරිපත් කරයි. කිසියම් අයකු මෙම කවියා ඕලාරික වදන් බය සැකෙකින් තොරව ඉදිරිපත් කර ඇතැයි වෝදනා මුඛයෙන් පැවසුවහොත් යන සංශය නිසා මෙසේ අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමට හේතුව මෙම කාන්තාවන්ම වූ බව පවසා ඇත. මෙයද සීගිරි කවියා සිය නිර්ව්‍යාජ සිතුවිලි ඉදිරිපත් කිරීමට ගත් ප්‍රයත්නයක් ලෙස පෙන්වා දිය හැකිය.

191. (1)සිතන්නො ජු වෙන් සිරිබර්නි

මඤ්ගන්තායු

(2)තොප නුයුන් මානෙල්සඟල

හස් සරි කළයුන් (මුදියන්සේ, 1963: 77 පිටුව).

කාන්තාවන්ගේ දැස් නිල් මහනෙල් මල්වලට සම කිරීම කවි සමයේදී සුලබව යොදා ගත් උපමාවකි. ඉන්දීවර නයනම්, කථමීන්දීවරද්වයම් යනාදි වශයෙන් සංස්කෘත සාහිත්‍යයේ නොයෙක් තැන්වලදී යොදා ගත් මෙම උපමාව බොහෝ සන්දේශකරුවන් විසින් පවා ප්‍රිය කරනු ලැබුවකි. සීගිරි ළඳුන්ගේ දැස මහනෙල් මලට සමාන කළ අවස්ථා සීගිරි කුරුටු ගීවලද යොදා ගත් සුලබ උපමාවකි. එනමුදු මෙම කවියා ඔවුන්ගේ දැස මහනෙල් මලට සමාන කිරීමෙන් පමණක් නොසැහුණු බව පසක් වේ. ඔහු බෙහෙවින් එම දැසට පෙම් කළ සෙයකි. එබැවින්ම කවියා ඉන්දීවර උපමාවෙහි අඩුපාඩු දකී. එම දැස් මගින් මහනෙල් මලේ සේයාවට වඩා යමක් ප්‍රකාශ වන බව පවසන කවියා එම උපමාව පමණක් භාවිත කළවුන් හුදු වින්තකයන් පමණක් බව නොබියව පවසයි. සංස්කෘත කවි සමය ගුරු කොට ගත්තවුන් හමුවේ නොබියව තම අදහස කියා පෑමට සමත් වීම අතිශයින් ප්‍රශස්තය. එසේම මෙම කවියා සංස්කෘත පද්‍ය බන්ධන ක්‍රම පිළිබඳ මනා දැනුමකින් යුත් පුද්ගලයකු වූ බවද පැහැදිලිය. එපමණක් නොව එළසදැස්ලකුණෙහි දක්නට නොලැබෙන නවමු විරිතක් යොදා ගැනීම මගින්ද මෙම කවියා සුවිශේෂත්වයට පත් වේ.

23.(1)නො ජ මරණ නොමො (අ)න දී

නො මරනා (ඔ)තක්නි

ජීවි නහෙයි නොමො නු(රා)මා

(යෙ) වෙන බියෙනි

(2)ඇතුළතිනි ජු බැහැරියෙන්

ඔකවට ගතිනි

අබු මිනිසුන් ඉසිලු කු(ල)

පිනු සෙයිනි (මුදියන්සේ, 1963: 52 පිටුව).

සීගිරි ලලනාවක් පෙමින් බැඳුණු කවියෙකු සිය හදෙහි ශෝකී තත්ත්වය ඇය හා පවසනුයේ සියුම් සරදමක්ද ඇතුළත් කරමිත්ය. ඇය මිය යන්නට අණ දෙන තෙක් මාහට මිය යා නොහැකිය. එසේම ඇයගේ ප්‍රේමය මා කෙරෙන් ඉවත් වේ යැයි යන බියෙන් මිය යාමද කළ නොහැකිය. මිය යාමට හෝ ජීවත් වීමට වරම් නොමැතිව ප්‍රේමයෙන් බාහිරින් හා අභ්‍යන්තරයෙන් දැවෙමින් සිටින පෙම්වතුන්ගේ සැබෑ තත්ත්වය ගල් කුළකින් පහළට පිනීමක් මෙන්ය. සීගිරි ළඳුන්ගේ අණෙන් මිය යාමට පවා සූදානම් කවියා මෙහිදී කාන්තාවක කෙරෙහි ප්‍රේමයෙන් බැඳුණු විට ඉන් ගැළවීම ලඝු නොවන බව ප්‍රකාශ කර ඇත්තේ උත්ප්‍රාසයෙනි. ගල් කුළෙන් පහළට පිනු පසු නැවත සිටි ස්ථානයට යාම හෝ දැන් සිටින ස්ථානයේ සිටීම හෝ කළ නොහැකිය. එකම විසඳුම මිය යාමය. කාන්තා ඇසුරද එබඳුය. මිනිස් සබඳතාවල පවතින සංකීර්ණ ස්වභාවය නිර්ව්‍යාජව ප්‍රකාශ කිරීමෙහිලා කවියා කිසිදු විටෙක පසුබට වී නොමැත.

596. (1)ස්වස්ති

නොප වනවුහිමින් හිමක් එතක්

නො තබය්

උකැ (ට)ලි මුහුඤු පිහිනනු (වැනි)

අඤු පිලු ගෙලෙ ග(ම)න

(2)සගලබතිමි (ලී)මි (මුදියන්සේ, 1963: 138 පිටුව).

සීගිරි ලලනාවෝ සිය ස්වාමියා වූ කාශ්‍යප රජුගේ විශ්වාසීන් පසු බෙයන්දට වී තනිව බොහෝ උකටලිව කල් ගත කළහ. තනි ව ගෙවන්නා වූ ජීවිතයට කාශ්‍යපගෙන් සහයක් නොලැබෙන බව දෙපා නොමැතිව චිත්‍රණය කිරීමෙන් වටහා ගත හැකිය. ස්වාමියා මළ ස්ත්‍රියකට සමාජයේ තනිව ජීවත් වීම කළ හැක්කක් නොවේ. ඇයට පෙම් කරන්නා වූ මෙම කවියා රජ කුමරකු නොවේ. ඉදින් දෙදෙනා අතර ඇති පරස්පරතා බොහෝය. ඉදින් දෙදෙනා එක්ව මෙම විශ්වාස සාගරය තරණය කිරීම සැබවින්ම කොරකු ගෙලෙහි එල්වා ගෙන අන්ධයකු ගමනක් යනවා වැනිය. එය කල්පනාවෙන් කළ යුතු දෙයකි. කොරාට කකුල් නොතිබුණද දැස පෙනේ. අන්ධයාට දැස නොපෙනුණද පාද තිබේ. දෙදෙනාට දෙදෙනාගේ සහයෝගය අවශ්‍ය වන අතර එවිට අපහසුවෙන් හෝ මෙම ගමන යා හැකිය.

මිනිස් සබඳතාවල සංකීර්ණත්වය පිළිබිඹු කරන අවස්ථාවකි. මෙලොව ජීවත්වන්නන් සියල්ලෝම සර්ව සම්පූර්ණ පුද්ගලයෝ නොවෙති. එම ධර්මතාව නිවැරදිව වටහා ගත් කල දෙදෙනාට එක්ව ගමනක් යා හැකිය. මෙය සීගිරි ළඳුන්හට කළ ආරාධනයෙන් තමන් මුහුණ පෑ සිදුවීමක් කියා පෑමට ගත් උත්සහයක්ද විය හැකිය.

09. (ස්වස්ති)

(දෙවල)ගම සලදළලහැ ගී.

පෙරෙ නො පැරැජැ (ගි)යො ද

(2)ඇසින් මෙ දුටි සන්දෙ (තා)

කිම ගමන මිහි(තල) බැසැ ගොස්

තම අබු දිනා කිම. (මුදියන්සේ, 1963: 50 පිටුව).

සීගිරි කාන්තාවන් දිනා ගැනීමට නොහැකි වූ මොහුට අන් කාන්තාවන් එලකට නැති බව සිතීමෙන් මෙම ලලනාවන් අන් සියලු කාන්තාවන්ට වඩා සුන්දර වූ බව වටහා ගත හැකිය. ඔවුන්ගේ සුන්දරත්වය හමුවේ සෙසු කතුන් ආනන්ද කුමරු ගිහි කල පෙම් බැඳි ජනපද කළ්‍යාණිය සේ වනනට ඇත. දිව්‍ය අප්සරාවන් දකින තුරු ජනපද කළ්‍යාණිය රූප සුන්දරියක බව සිතා සිටි නන්ද කුමරු දිව්‍ය අප්සරාවන් දුටු පසු ඇයව දකිනුයේ පිළිස්සුණු වැඳිරියක ලෙසිනි. සීගිරිය නැරඹීමට පැමිණි මොහුටද එසේ සිදු වුණා වැනිය. එමෙන්ම මොහු කාන්තාවන්ගේ සිත් දිනා ගැනීමෙහිලා දක්ෂයෙකි. කවියේ සඳහන් පරිදි මොහු කිසිදු දිනෙක එහිදී පරාජයට පත් වූවකු නොවේ. එසේ නම් මොහු කාන්තාවන් මුලාවට පත් කරන්නා වූ සලෙලකු විය නොහැකිද? නමුත් සීගිරි කතුන් හමුවේ මොහුගේ වැඩ වැරදි ගියා සේය. මන්ද ඉතා රුමක් වූ එම කතුන් මොහුගේ මායම්වලට හසු නොවූ බැවිනි. එම කාන්තාවන් නොදිනූ කල අන් ළඳුන්ගෙන් කවර නම් එලයක්ද? සිය නිර්ව්‍යාජ සිතුවලි සමුදාය කවියා මනා සංයමයකින් හසුරුවා ඇති සැටියකි.

විටෙක මය්ලී බොයි නමැත්තා සීගිරි කතට වාටු බස් කියා ඇගේ සිත දිනා ගැනීමට තැත් කරනුයේ මෙසේය.

10. ස්වස්ති

මය්ලී බොයි ලී ගී

කිනෙන් අසද්බද ආයුන්නහටි නො බණන

නොප පැරැ පියා මළ නො එ මළ

කවියා නොයෙක් ආකාරයේ වදන් පවසමින් සීගිරි ලලනාවන්ගේ අවධානය තමා වෙතට යොමු කරවා ගැනීමට යන්න දරයි. එදා ඔබගේ සැමියා මිය ගියේ ඔහුගේ තිබූ තද සිත නිසා නොවේද? යනුවෙන් කාශ්‍යප රජුට තද සිතක් තිබූ බව පවසනුයේ ඔහු පීතෘ සාතකයකු වූ නිසාද විය හැකිය. එබඳු අයකුට ඔබලා වැනි රුමකියන්හට ප්‍රේම කළ හැකි ද? ඔහු කිසිදු විටෙක ඔබට පෙම් කර නැත. එවැනි අකාරුණිකයකු නිසා ඔය ලෙස නිහඬව සිටිය යුතු නැත. ඔහු වෙනුවෙන් නිහඬ පිළිවෙත් රැකීමට තරම් නොවේ. ඔබලාට ප්‍රේම කිරීමට, මෘදු ලෙස ආමතීමට අපටත් හැකිය. කවියා ඇය කෙරෙහි වන සිතුවිල්ල ස්වාධීනව ඉදිරිපත් කරයි.

එක්තරා අවස්ථාවක නුයුරා නමැත්තා සීගිරි කතුන් තමන් කෙරෙහි කිසිදු ප්‍රතිචාරයක් නොදැක් වූ කල ඔවුන් කෙරෙහි අමනාපයට පත්ව ඇත.

647. (1)නුයුරා ගී

සි (ටි) සලගෙ ලබු තී නිහි සිත

වත ද තද (සිත)

(2)වජන (ක්) නැත්තෙය් අපට ඇවිද්

යන්න (මො) අසඳින් (මුද්දියන්සේ, 1963: 147 පිටුව).

නුයුරා නමැත්තා සීගිරි ලලනාවගේ මද සිනාව දැක ඇත්තේ තමන් වෙතට නැඟු සිනාවක් ලෙසිනි. ඇය තමන් කෙරෙහි කැමැත්තක් ඇතිව සිටින බව සිතා ඉන් එහා ගිය ප්‍රතිචාරයක් ඇයගෙන් බලාපොරොත්තු වුවද ඇය මද සිනාවෙන්ම සිටින්නීය. නුයුරා නැවත නැවතත් ඇවිටිලි බස් කීවද ඇය තවදුරටත් එලෙසමය. ප්‍රථමයෙන් මද සිනාවක් නගා ඔවුන් කෙරෙහි තමා පොලඹවා ගෙන පසුව කිසිවක් නොදුටු සේ හිඳීම නුයුරාගේ අමනාපයට හේතු වී ඇත. සීගිරි කතුන්ගෙන් බසක් ලබා ගැනීමට මෙහි (සීගිරි පර්වතයට) පැමිණියද එසේ නොවුණු කල තමා නැවත යන බව පවසා ඇත. තමන් යන බව කී පසුවත් සිත වෙනස් වී තමාට වචනයක් දෙතැ'යි ඔහු බලාපොරොත්තු වූ බව මින් කියැවේ.

3. සමාලෝචනය

උක්ත කරුණු අනුව පැහැදිලි වූ පරිදි සීගිරි ගී බොහොමයක් අතර නව කාව්‍ය සංකල්පනා දක්නට ලැබේ. තම සිතට නැගෙනා වූ සිතුවිලි ඒ ආකාරයෙන්ම ඉදිරිපත් කිරීමට කවියා ගෙන ඇති උත්සහය සැබවින්ම නිර්ව්‍යාජ වූවකි. සංස්කෘත අලංකාර ශාස්ත්‍රයෙන් පෝෂණය ලැබුවද, ඊට ගැති නොවෙමින් සිය නිර්මාණ කුශලතාව දැක්වීම සඳහා ස්වාධීනව කටයුතු කළ සීගිරිකුරුටු ගී රචකයා සිය අත්දැකීම් හා දැනුම් පරාසය තුළ නව අත්හදා බැලීම් සිදු කර ඇත. ඒ අනුව සීගිරි ගී පැරණි කවි සමයට පමණක් ගැති නොවූත්, ස්වකීය කාව්‍ය ප්‍රතිභාව නිරූපණ කිරීමෙහිලා විවිධ තරාතිරම්වල පුද්ගලයන් විසින් ගන්නා ලද උත්සාහයක ප්‍රතිඵල ලෙස බිහි වූ, නිරායාසාත්මක නිර්මාණ සමූච්චයක් ලෙසත් නිගමනය කළ හැකිය.

පරිශීලිත ග්‍රන්ථ

අමරවංශ හිමි, කොත්මලේ. (2000). *සිංහල සාහිත්‍ය ලතා*, කොළඹ 10: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
මහාවංශය සිංහල, (සංස්.) (2012). දෙහිවල: බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානය.
මුදියන්සේ, නන්දසේන. (1963). *සීගිරි පද්‍යාවලිය*, කොළඹ 10: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.*
ලොකුබණ්ඩාර, වි. ජ. මු., (2009). *සීගිරි ගී සිරි*, බත්තරමුල්ල: අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.
සන්නස්ගල, පුංචි බණ්ඩාර. (1961). *සිංහල සාහිත්‍ය වංශය*, කොළඹ 10: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.

* සංලක්ෂ්‍යය - මෙම කෘතියෙහි සෙනරත් පරණවිතාන මහාත්මාගේ *Sigiri Graffiti* නම් කෘතිය පාදක කොට ගනිමින් නන්දසේන මුදියන්සේ මහාත්මා විසින් සිංහලයට නගන ලද සීගිරි ගී අන්තර්ගත බව පවසනු කැමැත්තෙමි.